

Arrest

nr. 70 382 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoekers dienden op 3 maart 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 3 maart 2010 bleek dat de vingerafdrukken van verzoekers in Polen werden geregistreerd op 10 december 2004 en ook op 5 juni 2007 en 21 september 2007. Tevens bleek uit de resultaten dat verzoekers er een asielaanvraag hebben ingediend.

Op 3 maart 2010 en 9 maart 2010 werden verzoekers gehoord in het kader van een eventuele overname door Polen. Ten tijde van hun verhoor erkenden verzoekers dat ze een asielaanvraag in Polen hadden ingediend.

Op 11 maart 2010 verzocht de verwerende partij de Poolse autoriteiten om de overname van verzoekers in toepassing van artikel 16 (1) (c) van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

De overname van verzoekers werd door de Poolse autoriteiten aanvaard op 17 maart 2010 en dit op grond van artikel 16 (1) (c) van de Dublin-II-Verordening. Op 24 maart 2010 werd nogmaals de overname van verzoekers aanvaard door de Poolse autoriteiten, doch ditmaal in toepassing van artikel 4 (3) van de Dublin-II-Verordening.

Op 1 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op diezelfde dag nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ook een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen de twee voormelde beslissingen van 1 juli 2010 dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Het beroep van verzoekers werd op 12 oktober 2010 verworpen bij arrest nr. 49 394.

Op 21 december 2010 dienden verzoekers opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaarden in augustus 2010 naar Polen te zijn gereisd en op 20 oktober 2010 te zijn teruggekeerd naar België.

Op 24 januari 2011 werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Poolse autoriteiten in toepassing van artikel 16 (1) (c) van de Dublin-II-Verordening.

Op 22 februari 2011 dienden verzoekers wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 maart 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 25 februari 2011 werd het terugnameverzoek aanvaard door de Poolse autoriteiten.

Op 17 mei 2011 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 12 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor elk van verzoekers de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bij huidig beroep bestreden beslissingen. De motivering van de bestreden beslissingen luidt als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten K. I.

geboren te G., op (in) 16.09.1964

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.e van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 21/12/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij reeds twee maand eerder, op 21/10/2010, in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 16/09/1964. Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan in België op 03/03/2010. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 10/12/2004 een asielaanvraag in Polen had ingediend. Op basis van een terugnameakkoord met Polen van 17/03/2010 werd een beslissing 26 quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) aan betrokkene genomen en aan betrokkene op 01/07/2010 kennisgegeven. Betrokkene verklaart dat hij samen met zijn gezin in augustus 2010 gevolg gaf aan het bevel en naar Polen terugkeerde. Ze kwamen er volgens de verklaringen aan op 08/08/2010 en vertrokken op 20/10/2010, na een verblijf van iets meer dan twee maanden, terug naar België. Om hun verblijf in Polen aan te tonen, legt betrokkene een attest aangaande kinderbijslag voor en bustickets op naam van enkele gezinsleden (betrokkene, zijn vrouw en 5 kinderen). Het voormelde attest van 31/08/2010 toont aan dat het gezin in Polen voor de periode van 01/08/2010 tot 31/10/2010 kinderbijslag ontving. De bustickets zijn aangekocht op 18/10/2010 en bestemd voor het traject Warschau-Antwerpen op 20/10/2010. Op 21/12/2010 diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in samen met zijn gezin (vrouw N. M. en 6 kinderen).

Op 24/01/2011 werd opnieuw een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 25/02/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e. Ook voor zijn vrouw en kinderen werd een terugnameakkoord met Polen bekomen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

In een schrijven van 16/12/2010 gericht aan onze diensten verzoekt betrokkene via het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule, art 3.2 van de Verordening 343/2003, en zijn asielaanvraag in België te behandelen. Het BCHV meent dat een toepassing van art 3.2 in casu zeer aangewezen is en dit om volgende redenen. Ten eerste wordt door het BCHV gewezen op het probleem van gepaste opvang. Ten tweede vermeldt het BCHV ook de medische situatie van mevrouw N1 (vrouw van betrokkene) en van twee dochters E1 en L1. Als derde argument haalt het BCHV de asielprocedure in Polen aan. Er dient te worden benadrukt dat de bepaling van art 3.2 van de Verordening 343/2003 in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. We merken op dat geen enkele lidstaat inzake dossier, waar de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek aan Polen toekomt, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt bovendien neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Betrokkene (en het BCHV) is van mening dat de situatie waarin het gezin tijdens hun recent verblijf in Polen verbleef, een mensonwaardige behandeling uitmaakt in de zin van art 3 ERVM. Betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat zij in Polen een huis huurden waar er geen stromend water was en waar de eigenaar geregeld de elektriciteit afsloot. Betrokkene verklaart nog dat ze niet terecht konden in een opvangcentrum. Betrokkene verklaart dat dit de reden is waarom ze uit Polen zijn vertrokken. Het BCHV ondersteunt in hun tussenkomst deze verklaringen omtrent de slechte leefomstandigheden, maar kan dit slechts doen op basis van de verklaringen van betrokkene. Het BCHV heeft het pand immers niet zelf bezocht. Het BCHV verwijst in zijn tussenkomst eveneens naar een passage in een rapport van het UNHCR (Being a Refugee, How Refugees and Asylum Seekers Experience Life in Central Europe, 2010) waarin gesteld wordt dat toegang tot huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt voor vluchtelingen in Polen gezien worden als de grootste obstakels in de weg naar integratie.

Hieromtrent dient het volgende te worden opgemerkt. Gezien het gezin een geldig verblijfstitel (pobyty) verkreeg op basis van subsidiaire bescherming (kopie pobyty in administratief dossier), had het gezin geen recht meer op een plaats in een opvangcentrum. Dit houdt geenszins in dat de Poolse autoriteiten

de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals deze vastgesteld zijn in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003, niet zou respecteren. Het gezin bevond zich in Polen immers niet meer in de asielprocedure en beschikt er over een geldige verblijfstitel. Het gezin zou ook geen recht meer hebben op financiële steun gezien de pobyt meer dan een jaar geleden werd afgegeven. Het feit dat betrokkene geen recht meer heeft op financiële steun, dewelke voorzien is via specifieke integratieprogramma's voor personen die het vluchtelingenstatuut hebben verworven of subsidiaire bescherming genieten (http://migrant.info.pl/en/family_benefits_social_insurance/social_services/), impliceert niet dat betrokkene zou uitgesloten zijn van de algemene sociale en medische voorzieningen. Het gezin ontving immers wel enige financiële tegemoetkoming, namelijk kinderbijslag.

Bovendien heeft betrokkene toegang tot de arbeidsmarkt. In een bijlage toegevoegd aan de tussenkomst van het BCHV, met name een email van 02/12/2010 van een organisatie SIP gericht aan het BCHV, wordt vermeld dat hij geen werk vond. Betrokkene zou dit aan deze organisatie gezegd hebben. Tijdens zijn verhoor maakt betrokkene echter geen melding van enige moeilijkheden die hij zou ondervinden bij de zoektocht naar werk. Betrokkene brengt geen elementen aan die toelaten te oordelen in hoeverre hijzelf problemen zou ondervinden om toegang te vinden tot de arbeidsmarkt.

We merken op dat de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden omgezet in de Poolse nationale wetgeving. We benadrukken dat Polen dan ook is gehouden tot eerbiediging van de artikels 26 (toegang tot werk), 28 (toegang tot sociale voorzieningen zoals voor de onderdanen van de lidstaat) en 29 (toegang tot gezondheidszorg qua niveau en toegangsvoorwaarden zoals voor de onderdanen van de lidstaat) van Richtlijn 2004/83/EG. In afwijking van de algemene regel kunnen lidstaten beslissen de gezondheidszorg voor personen, die de subsidiaire bescherming verwierven, te beperken tot de meest fundamentele prestaties die qua niveau en toegangsvoorwaarden moeten overeenkomen met die welke gelden voor de eigen onderdanen. Er is geen aanleiding om te stellen dat de Poolse instanties deze bovenvermelde regelgeving niet zouden nakomen.

De bedenkingen die door het BCHV worden gemaakt betreffende de bepaling in de beslissing 26 quater van 01/07/2010 (beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten), namelijk dat aangepaste opvang kan voorzien worden indien betrokkene voor de overdracht naar Polen een beroep wenst te doen op onze diensten, zijn louter speculatief. Het louter stellen dat het weinig waarschijnlijk is dat aangepaste opvang voorzien zou zijn indien betrokkenen beroep hadden gedaan op onze diensten om te overdracht naar Polen te regelen, is puur hypothetisch en geenszins gestoeld op persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkenen keerden immers op vrijwillige basis terug naar Polen zonder hiervan de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen.

Wat betreft de medische toestand van N. M. en van de dochters E. en Linda wijst het BCHV in zijn tussenkomst op de inadequate toegang tot de gezondheidszorg in Polen. Betreffende de gezondheidstoestand van N. M. en dochter L. dient te worden opgemerkt dat reeds bij hun eerste verblijf in België een aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. We merken op dat deze aanvraag op 01/07/2010 ongegrond werd verklaard. Na hun tweede asielaanvraag in België werd 22/02/2011 een nieuwe aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Ditmaal niet enkel wegens de gezondheidstoestand N. M. en dochter L., maar eveneens voor dochter E.. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08/03/2011. Op 18/05/2011 werd een nieuwe aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend met betrekking tot de gezondheidstoestand van N. M. en dochters L. en E. Deze aanvraag werd onvankelijk doch ongegrond verklaard op 07/07/2011. In deze beslissing wordt gesteld dat de nodige behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Polen en dat er geen medische contra-indicaties zijn om te reizen. De bedenkingen die het BCHV zicht stelt met betrekking tot de behandeling van de aanvraag die op 01/07/2010 ongegrond werd verklaard, zijn in casu niet meer relevant.

Betrokkenen dienden een nieuwe aanvraag in die ten gronde werd onderzocht. Zoals gesteld in de beslissing van 07/07/2011 werd de toegankelijkheid en beschikbaarheid wel degelijk onderzocht.

Het BCHV stelt zich verder de vraag of de gezondheidszorg in Polen wel toegankelijk is voor personen zonder privéverzekering. Gezien betrokkene slechts 12 maanden recht op financiële steun, is dit volgens het BCHV voor betrokkene niet mogelijk. We merken echter op dat personen die een verblijfsstatuut op basis van subsidiaire bescherming, in casu betrokkene, wel verzekerd kunnen worden via het National Health Fund (NHF). Indien een persoon via het NHF verzekerd is, kan hij terecht bij artsen en ziekenhuizen die een overeenkomst hebben met het NHF. Personen met het statuut van subsidiaire bescherming kunnen gedurende 12 maanden verzekerd worden via het integratieprogramma. Nadien

kunnen zij verzekerd worden via de werkgever of het Labor Bureau indien betrokkene geregistreerd werkloos is. (www.migrant.info.pl/en/health_care/health_care_insurance) Ten slotte dient in dit verband te worden opgemerkt dat de verwijzing van het BCHV naar een bijdrage van J. Gebhard "Tsjetsjeense asielzoekers in Polen" (2009) in casu niet relevant is, gezien betrokkenen reeds een geldig verblijfsstatuut hebben bekomen. Rekening houdend met bovenstaande elementen kan niet aangetoond worden dat een terugkeer naar Polen een schendig zou uitmaken van art 3 EVRM.

Als derde punt betwist het BCHV dat Polen op éénzelfde objectieve manier beslist over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Het BCHV meent dat indien betrokkenen hun eerste asielaanvraag in België hadden ingediend, zij meer kans zouden gehad hebben om als vluchteling erkend te worden. Het BCHV verwijst hierbij naar enkele cijfergegevens waaruit blijkt dat het erkenningspercentage wat betreft Russische onderdanen in België hoger ligt dan in Polen. Het feit dat het aantal vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, in de lidstaten verschilt impliceert niet dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen, die een aanvraag indienden ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RVV, n°. 14.711 van 31.07.2008). Daar waar het BCHV de motivering van de weigeringsbeslissing aanhaalt en stelt dat een dergelijke motivering niet in een Belgische beslissing in een Tsjetsjeens dossier terug te vinden zou zijn, merken we op dat dit geenszins impliceert dat Polen de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming zoals vastgelegd in richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 alsook de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus zoals vastgelegd in richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 niet zou respecteren. Stellen dat, indien betrokkenen hun asielaanvraag in België hadden ingediend, zij in meer kans hadden op bescherming, is in casu bovendien irrelevant gezien betrokkenen in Polen wel degelijk bescherming werd geboden, namelijk onder het statuut van subsidiaire bescherming.

Betrokkene verklaart verder dat hij niet in Polen kon blijven omdat hij zijn kinderen er niet naar school kon sturen.

We herhalen dat de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden omgezet in de Poolse nationale wetgeving. We benadrukken dat Polen dan ook is gehouden tot eerbiediging van de artikels 27 (toegang tot onderwijs) van Richtlijn 2004/83/EG.

Er is geen aanleiding om te stellen dat de Poolse instanties deze bovenvermelde regelgeving niet zouden nakomen. Betrokkene stelt nog dat zijn kinderen regelmatig geduwd werden door mensen uit Polen. Indien betrokkene meent dat hij niet correct behandeld werd door bepaalde personen of instanties dient hij zich hiervoor in Polen te richten tot de bevoegde autoriteiten. Betrokkene brengt niet het minste begin van bewijs aan dat hiervoor enige stappen zijn ondernomen, en kan dus niet aannemelijk maken dat de Poolse autoriteiten hen niet zouden kunnen of willen beschermen. Met betrekking tot de vraag of er een specifiek Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).

Hij verklaart dat België een vriendelijk land is en dat hij daarom zijn asielaanvraag in België wou indienen. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te

sluiten. Betrokkene verklaart dat zijn zus G. Z. met haar gezin in België woont. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”

en

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten N. M.

geboren te U, op (in) 22.10.1971

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.e van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 21/12/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België.

Betrokkene verklaarde dat zij reeds twee maand eerder, op 21/10/2010, in België is toegekomen.

Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 22/10/1971.

Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan in België op 03/03/2010. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 10/12/2004, op 05/06/2007 en op 21/09/2007 een asielaanvraag in Polen had ingediend. Op basis van een terugnameakkoord met Polen van 17/03/2010 werd een beslissing 26 quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) aan betrokkene genomen en aan betrokkene op 01/07/2010 kennisgegeven. Betrokkene verklaart dat zij samen met zijn gezin in augustus 2010 gevolg gaf aan het bevel en naar Polen terugkeerde. Ze kwamen er volgens de verklaringen aan op 08/08/2010 en vertrokken op 20/10/2010, na een verblijf van iets meer dan twee maanden, terug naar België. Om hun verblijf in Polen aan te tonen, legt betrokkene een attest aangaande kinderbijslag voor en bustickets op naam van enkele gezinsleden (betrokkene, haar man en 5 kinderen). Het voormelde attest van 31/08/2010 toont aan dat het gezin in Polen voor de periode van 01/08/2010 tot 31/10/2010 kinderbijslag ontving. De bustickets zijn aangekocht op 18/10/2010 en bestemd voor het traject Warschau-Antwerpen op 20/10/2010. Op 21/12/2010 diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in samen met zijn gezin (man K. I. en 6 kinderen).

Op 24/01/2011 werd opnieuw een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad(EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 25/02/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e voor. Ook voor haar man en kinderen werd een terugnameakkoord met Polen bekomen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

In een schrijven van 16/12/2010 gericht aan onze diensten verzoekt betrokkene via het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule, art 3.2 van de Verordening 343/2003, en zijn asielaanvraag in België te behandelen. Het BCHV meent dat een toepassing van art 3.2 in casu zeer aangewezen is en dit om volgende redenen. Ten eerste wordt door het BCHV gewezen op het probleem van gepaste opvang. Ten tweede vermeldt het BCHV ook de medische situatie van mevrouw N. (vrouw van betrokkene) en van twee dochters E. en L. Als derde argument haalt het BCHV de asielprocedure in Polen aan. Er dient te worden benadrukt dat de bepaling van art 3.2 van de Verordening 343/2003 in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. We merken op dat geen enkele lidstaat inzake dossier, waar de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek aan Polen toekomt, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt bovendien neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de

mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Betrokkene (en het BCHV) is van mening dat de situatie waarin het gezin tijdens hun recent verblijf in Polen verbleef, een mensonwaardige behandeling uitmaakt in de zin van art 3 ERM. Betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor dat zij in Polen een huis huurden in slechte omstandigheden, dat ze geen andere verblijfplaats konden vinden en dat ze ondanks de sociale steun niets duurder kon betalen. Betrokkene verklaart nog dat ze niet terecht konden in een opvangcentrum. Betrokkene verklaart dat dit de reden is waarom ze uit Polen zijn vertrokken. Het BCHV ondersteunt in hun tussenkomst deze verklaringen omtrent de slechte leefomstandigheden, maar kan dit slechts doen op basis van de verklaringen van betrokkene. Het BCHV heeft het pand immers niet zelf bezocht. Het BCHV verwijst in zijn tussenkomst eveneens naar een passage in een rapport van het UNHCR (*Being a Refugee, How Refugees and Asylum Seekers Experience Life in Central Europe*, 2010) waarin gesteld wordt dat toegang tot huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt voor vluchtelingen in Polen gezien worden als de grootste obstakels in de weg naar integratie.

Hieromtrent dient het volgende te worden opgemerkt. Gezien het gezin een geldig verblijfstitel (*pobyt*) verkreeg op basis van subsidiaire bescherming (kopie *pobyt* in administratief dossier), had het gezin geen recht meer op een plaats in een opvangcentrum. Dit houdt geenszins in dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals deze vastgesteld zijn in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003, niet zou respecteren. Het gezin bevond zich in Polen immers niet meer in de asielprocedure en beschikt er over een geldige verblijfstitel. Het gezin zou ook geen recht meer hebben op financiële steun gezien de *pobyt* meer dan een jaar geleden werd afgegeven. Het feit dat betrokkene geen recht meer heeft op financiële steun, dewelke voorzien is via specifieke integratieprogramma's voor personen die het vluchtelingenstatuut hebben verworven of subsidiaire bescherming genieten (http://migrant.info.pl/en/family_benefits_social_insurance_social_services/), impliceert niet dat betrokkene zou uitgesloten zijn van de algemene sociale en medische voorzieningen. De verklaring van betrokkene dat ze nergens een ander onderkomen vonden, is louter een verklaring die geenszins gestaafd kan worden. Het gezin ontving bovendien wel enige financiële tegemoetkoming, hetgeen betrokkene zelf ook verklaart. Betrokkene legt bovendien ook documenten voor aangaande ontvangen kinderbijslag (stuk in administratief dossier. Bovendien heeft betrokkene toegang tot de arbeidsmarkt. In een bijlage toegevoegd aan de tussenkomst van het BCHV, met name een email van 02/12/2010 van een organisatie SIP gericht aan het BCHV, wordt vermeld dat de echtgenoot van betrokkene geen werk vond. Betrokkene zou dit aan deze organisatie gezegd hebben. Tijdens zijn verhoor maakt hij echter geen melding van enige moeilijkheden die hij zou ondervinden bij de zoektocht naar werk. Betrokkene brengt geen elementen aan die toelaten te oordelen in hoeverre hijzelf problemen zou ondervinden om toegang te vinden tot de arbeidsmarkt.

We merken op dat de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden omgezet in de Poolse nationale wetgeving. We benadrukken dat Polen dan ook is gehouden tot eerbiediging van de artikels 26 (toegang tot werk), 28 (toegang tot sociale voorzieningen zoals voor de onderdanen van de lidstaat) en 29 (toegang tot gezondheidszorg qua niveau en toegangsvoorwaarden zoals voor de onderdanen van de lidstaat) van Richtlijn 2004/83/EG. In afwijking van de algemene regel kunnen lidstaten beslissen de gezondheidszorg voor personen, die de subsidiaire bescherming verwierven, te beperken tot de meest fundamentele prestaties die qua niveau en toegangsvoorwaarden moeten overeenkomen met die welke gelden voor de eigen onderdanen. Er is geen aanleiding om te stellen dat de Poolse instanties deze bovenvermelde regelgeving niet zouden nakomen. geen Rekening houdend met bovenstaande elementen kan niet aangetoond worden dat een terugkeer naar Polen een schending zou uitmaken van art 3 ERM. Verder dient te worden opgemerkt dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het Bureau van de 'Human Rights Defender', kunnen wenden om zijn rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij meent dat die geschonden zijn door de openbare instellingen (<http://www.rpo.gov.pl/index.php?md=1369&s=3>).

De bedenkingen die door het BCHV worden gemaakt betreffende de bepaling in de beslissing 26 quater van 01/07/2010 (beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten), namelijk dat aangepaste opvang kan voorzien worden indien betrokkene voor de overdracht naar Polen een beroep wenst te doen op onze diensten, zijn louter speculatief. Het louter stellen dat het weinig waarschijnlijk is dat aangepaste opvang voorzien zou zijn indien betrokkenen beroep hadden gedaan op onze diensten om te overdracht naar Polen te regelen, is puur hypothetisch en geenszins gestoeld op persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkenen keerden immers op vrijwillige basis terug naar Polen zonder hiervan de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen.

Wat betreft de medische toestand van N. M. en van de dochters E. en L. wijst het BCHV in zijn tussenkomst op de inadequate toegang tot de gezondheidszorg in Polen.

Betreffende de gezondheidstoestand van N. M. en dochter L. dient te worden opgemerkt dat reeds bij hun eerste verblijf in België een aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. We merken op dat deze aanvraag op 01/07/2010 ongegrond werd verklaard. Na hun tweede asielaanvraag in België werd 22/02/2011 een nieuwe aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Ditmaal niet enkel wegens de gezondheidstoestand N. M. en dochter L., maar eveneens voor dochter E. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08/03/2011. Op 18/05/2011 werd een nieuwe aanvraag voor machtiging tot verblijf op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend met betrekking tot de gezondheidstoestand van N. M. en dochters L. en E. Deze aanvraag werd onontvankelijk doch ongegrond verklaard op 07/07/2011. In deze beslissing wordt gesteld dat de nodige behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Polen en dat er geen medische contra-indicaties zijn om te reizen. De bedenkingen die het BCHV zicht stelt met betrekking tot de behandeling van de aanvraag die op 01/07/2010 ongegrond werd verklaard, zijn in casu niet meer relevant.

Betrokkenen dienden een nieuwe aanvraag in die ten gronde werd onderzocht. Zoals gesteld in de beslissing van 07/07/2011 werd de toegankelijkheid en beschikbaarheid wel degelijk onderzocht.

Het BCHV stelt zich verder de vraag of de gezondheidszorg in Polen wel toegankelijk is voor personen zonder privéverzekering. Gezien betrokkene slechts 12 maanden recht op financiële steun, is dit volgens het BCHV voor betrokkene niet mogelijk. We merken echter op dat personen die een verblijfsstatuut op basis van subsidiaire bescherming, in casu betrokkene, wel verzekerd kunnen worden via het National Health Fund (NHF). Indien een persoon via het NHF verzekerd is, kan hij terecht bij artsen en ziekenhuizen die een overeenkomst hebben met het NHF. Personen met het statuut van subsidiaire bescherming kunnen gedurende 12 maanden verzekerd worden via het integratieprogramma. Nadien kunnen zij verzekerd worden via de werkgever of het Labor Bureau indien betrokkene geregistreerd werkloos is. (www.migrant.info.pl/en/health_care/health_care_insurance)

Ten slotte dient in dit verband te worden opgemerkt dat de verwijzing van het BCHV naar een bijdrage van J. Gebhard "Tsjetsjeense asielzoekers in Polen" (2009) in casu niet relevant is, gezien betrokkenen reeds een geldig verblijfsstatuut hebben bekomen. Rekening houdend met bovenstaande elementen kan niet aangetoond worden dat een terugkeer naar Polen een schendig zou uitmaken van art 3 EVRM.

Als derde punt betwist het BCHV dat Polen op éénzelfde objectieve manier beslist over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Het BCHV meent dat indien betrokkenen hun eerste asielaanvraag in België hadden ingediend, zij meer kans zouden gehad hebben om als vluchteling erkend te worden. Het BCHV verwijst hierbij naar enkele cijfergegevens waaruit blijkt dat het erkenningspercentage wat betreft Russische onderdanen in België hoger ligt dan in Polen. Het feit dat het aantal vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, in de lidstaten verschilt impliceert niet dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen, die een aanvraag indienden ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RVV, n°. 14.711 van 31.07.2008). Daar waar het BCHV de motivering van de weigeringsbeslissing aanhaalt en stelt dat een dergelijke motivering niet in een Belgische beslissing in een Tsjetsjeens dossier terug te vinden zou zijn, merken we op dat dit geenszins impliceert dat Polen de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming zoals vastgelegd in richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 alsook de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus zoals vastgelegd in richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 niet zou respecteren. Stellen dat, indien betrokkenen hun asielaanvraag in België hadden ingediend, zij in meer kans hadden op bescherming, is in casu bovendien irrelevant gezien betrokkenen in Polen wel degelijk bescherming werd geboden, namelijk onder het statuut van subsidiaire bescherming.

Betrokkene verklaart dat in België de attitude beter is en dat zij daarom haar asielaanvraag in België wou indienen. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, enkel twee halfzussen in Oostenrijk. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In hun eerste middel stellen verzoekers dat zij tijdens hun verhoor uitdrukkelijk gewezen hebben op de slechte omstandigheden waarin zij een huis huurden en dat zij ondanks hun recht op sociale steun geen verbetering in de leefomstandigheden konden bekomen, noch terecht konden in een opvangcentrum. Zij ondersteunden hun verklaringen door een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV). Verzoekers zijn van oordeel dat er geen reden is om hun erbarmelijke levensomstandigheden in twijfel te trekken.

Daar waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, merkt de Raad vooreerst op dat dient te worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ten tijde van hun verhoor door de verwerende partij verklaard hebben dat zij in Polen een appartement huurden. De eigenaar van het appartement was een alcoholist. Als hij zelf naar het werk ging, sloot hij de elektriciteit af. Er was geen stromend water en er waren niet genoeg bedden voor het gezin. Verzoekers verklaarden dat dit de reden was voor hun terugkeer naar België. Zij duidden er tevens op dat zij niet meer terecht konden in een opvangcentrum en dat de sociale hulp die zij ginds ontvingen niet voldoende was om betere huisvesting te verkrijgen. Verzoekers ondersteunen hun verklaringen met een advies van het BCHV. In dit advies vermeldt het BCHV dat ze de familie in Polen hebben ontmoet tijdens hun missie. Het koppel had zichzelf naar het opvangcentrum in Linin verplaatst om er de deelnemers van de missie te kunnen ontmoeten. Vervolgens omschrijft het BCHV de feitelijke omstandigheden waarin het gezin zich bevond na hun vrijwillige terugkeer naar Polen. Het BCHV geeft aan dat ze tijdens de missie niet de tijd kon vrijmaken om ter plaatse te gaan kijken, maar dat de organisatie SIP persoonlijk contact heeft gehad met verzoekers die ook bij hen reeds hadden aangeklopt teneinde hulp te vinden voor de onmenselijke situatie waarin het gezin zich bevond. Het BCHV verduidelijkt dat verzoekers geen recht meer hebben op financiële steun die voortvloeit uit de pobyt. Wel wordt aan verzoekers maandelijks kinderbijslag uitgekeerd ten bedrage van 820 Zloty. De familie huurt een huis voor 600 Zloty per maand. Dit huis zou geen stromend water hebben, noch verwarming. Enkel in één ruimte bestaat de mogelijkheid om elektriciteit te gebruiken, met name in de keuken, maar de huiseigenaar sloot de elektriciteit af toen hij 's ochtends ging werken. Pas als hij 's avonds terugkwam werd de elektriciteit weer aangezet. Het hele gezin sliep in één ruimte op de grond. Er waren muizen en er was geen toilet binnen. Voorts verwijst het BCHV naar verklaringen van het SIP waarbij gesteld wordt dat het probleem van dakloosheid bij mensen met een andersoortig statuut dan vluchteling gekend is in Polen en dat het Instituut voor Openbare aangelegenheden recent een onderzoek heeft gedaan naar dit fenomeen en binnenkort ook een rapport hieromtrent zal uitbrengen. Voorts verwijst en citeert het BCHV uit een rapport van het UNHCR van 2010 waaruit blijkt dat onderzoek heeft aangetoond dat het zoeken naar een huis en een job de grootste hindernissen vormen. Het huren van een huis aan de marktprijzen is onmogelijk voor vluchtelingen en personen met een andere vorm van bescherming. De toegang tot sociale woningen is beperkt. Bovendien is het vinden van gepaste opvang niet enkel te wijten aan het financieel probleem,

maar blijken de lokale besturen niet happig om te verhuren aan vreemdelingen en zeker niet aan grote gezinnen.

In de bestreden beslissing benadrukt de verwerende partij dat het BCHV de woning van verzoekers niet hebben bezocht. Dat zij hun advies enkel baseren op de verklaringen van verzoekers. Uit de voormelde gegevens blijkt dat het inderdaad correct is dat het BCHV de woning niet zelf onderzocht heeft. Evenwel blijkt uit het advies van het BCHV dat zij de verklaringen van verzoekers niet meteen voor waar hebben aangenomen en dat zij enige navraag hebben gedaan. Zo blijken zij contact gehad te hebben met de vereniging SIP (een Poolse vereniging die juridisch advies en bijstand verleent aan vreemdelingen) waar verzoekers ook al eerder hadden aangeklopt teneinde een oplossing te vinden voor hun probleem. Verzoekers hadden aan deze vereniging net hetzelfde uiteengezet. Niettegenstaande het correct is dat alles gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers, lijkt het de Raad niet redelijk om deze verklaringen meteen in twijfel te trekken. Enerzijds hebben verzoekers, zoals bevestigd wordt in een e-mail aan het BCHV en gevoegd is aan het dossier, eerder al dezelfde verklaringen afgelegd bij een Poolse Vereniging bij wie ze ten rade zijn gegaan om een oplossing te vinden voor hun probleem en anderzijds blijkt uit de geciteerde rapporten en informatie dat het vinden van gepaste huisvesting voor vreemdelingen met een soort van bescherming inderdaad wel een probleem is in Polen. De verwerende partij lijkt deze informatie compleet te negeren. Zij verwijst enkel naar de Richtlijn 2003/9/EG en naar de Richtlijn 2004/83/EG en stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat Polen de minimumnormen voor opvang niet zou respecteren en dat Polen ingevolge deze richtlijnen gehouden is om toegang tot werk te verschaffen, toegang tot sociale voorzieningen en toegang tot gezondheidszorg. Het is correct dat Polen deze richtlijnen heeft omgezet en aldus wettelijk verplicht is om haar eigen wetgeving toe te passen, doch uit de door verzoekers geciteerde informatie in combinatie met hun concrete bevindingen blijkt net dat de praktijk verschilt van de theorie. De verwerende partij verschuilt zich achter de bestaande wetgeving doch gaat geenszins in op de in het advies geciteerde problematiek. De verwerende partij ontkent niet dat verzoekers ingevolge hun pobyt geen recht meer hebben op financiële steun doch zij verwijst op zeer algemene wijze naar de kinderbijslag die het gezin in Polen ontving. Ook hier dient weer te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins ingaat op de feitelijke gegevens zoals vermeld in het advies van het BCHV, met name dat verzoekers 820 Zloty ontvangen en dat zij voor dit bedrag geen gepaste huisvesting kunnen ontvangen. Zij betalen nu reeds 600 Zloty voor een krot. Voorts verwijst de verwerende partij op een zeer algemene wijze naar het feit dat verzoekers met een pobyt kunnen werken. Dit wordt niet ontkend door verzoekers, maar zij stellen dat zij geen werk vinden. De verwerende partij erkent wel dat uit de e-mail van de organisatie SIP blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij geen werk kan vinden, maar trekt opnieuw deze verklaring in twijfel omdat verzoekers hier ten tijde van hun verhoor niets over gezegd zouden hebben. Dit lijkt de Raad niet redelijk enerzijds omdat er dienaangaande geen enkele vraag werd gesteld aan verzoekers. Er werd enkel aan verzoekers gevraagd waarom zij naar België zijn teruggekeerd. Verzoekers hebben duidelijk de reden hiervoor aangegeven en hebben ook duidelijk gemaakt dat zij niet over de nodige middelen beschikten om in gepaste opvang te voorzien. De verwerende partij had op dat moment kunnen polsen naar de mogelijkheid om werk te vinden, hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Anderzijds blijkt uit de door verzoekers bijgebrachte stukken en meer bepaald uit het advies van het BCHV en de e-mail van de vereniging SIP dat het voor vreemdelingen met enige vorm van bescherming bijzonder moeilijk is om werk te vinden.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij haar beslissing op dit punt niet op een kennelijk redelijke wijze heeft verantwoord en acht de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU